

έκρινε το βλέμμα του να την κυτάζει με μιά άσυνήθιστη λάμψη, γεμάτη λατρεία.

—'Ο νός άφησε το χέρι της και περίμενε, κυττάζοντάς την κατάματα. Τότε ή Βιόλα άπλωσε το χέρι της και δειλά πήρε το δικό του.

Στή στιγμή βρέθηκε σφιγμένη στην άγκαλιά του. 'Ο Ρόναλντ την έπνιγε τώρα με τὰ τρελλά φίλια του.

—'Ω, άγαπημένη μου! Της ψιθύριζε. Είσαι το ώραϊότερο πλάσμα, που έπλασε ο Θεός! Με τρελλώνεις, είμαι μεθυσμένος από άγάπη, ώρασι μου, άγάπη μου, Βιόλα μου! Είσαι δική μου! 'Ακουσ'· Δική μου, παντοεινά...

—'Εκείνη τή στιγμή, κάποιος τούς φώναζε από το σπίτι κι' ο Ρόναλντ είπε:

—'Ελα! Πάει! Πάμε να τούς άναγγειλούμε το εύχάριστο νέο!...

Πισαμένοι από το χέρι, σαν παιδιά, έτρεξαν στο σπίτι.

—Είνε τρέλλα! 'Ανοσιά! Γελού! 'Εχασες τὰ λογικά σου, Βιόλα! έλεγε το ίδιο βράδυ ή 'Άλις στη φίλη της, όταν βρέθηκαν μόνες.

—Πιθανόν! άπάντησε ή Βιόλα μ' άπάθεια. Μά, βλέπεις, τόν άγαπάω!

Μάτια ή 'Άλις προσπάθησε να πείση τή φίλη της, πως θά μετάνιωσε άργότερα. Της υπεικομίσε με άκληρότητα ή διαφορά τής ηλικίας τους.

'Άλλά τὰ έπιχειρήματα τής 'Άλις πήγαιναν χαμένα. 'Η Βιόλα ζούσε μέσα σ' ένα κικεώνα άγάπης και λατρείας, που τή ζάλαιε, σκόπιε το μυαλό της, δέν τή άφηνε να λογικευθή. Με άδιαφορία άφηνε τή φίλη της να τής διηγήται τις νεανικές τρελλές του Ρόναλντ, τόν δασατο χαρακτήρα του και τούς τρελλούς έρωτάς του.

—Δέν με νιάζει! Τόν άγαπάω! 'Αγαπιόμαστε! άπαντούσε ή Βιόλα στερεότυπα.

Πλησιάζει ή μέρα τών ίπποδρομιών. 'Ο Ρόναλντ είχε κατέθει στη βομβιά για να αυαντηθή με τήν οικογένεια του στρατηγού Μύρρεϊ, ο όποσος ήταν συγγενής του πατέρα του. 'Ο στρατηγός πήγαινε να έγκρατασθί στο Σμιούτρα με τή γυναίκα του και τήν κόρη του, τήν χαριτωμένη Λαϊδή 'Εθελιν, μιά λεπτοκαμωμένη μικρή έσθουλά.

'Η Βιόλα μολοντί λυπήθηκε που δέν θάέλεπε τόν άγαπημένο της επί μερικές μέρες, ώστόσο ένοιωθε μιά κρυφή άνακούφισι, με τή σκέπη ότι θά ξεκουραζόταν λιγάκι από τις άδιάκοπες παρτίδες τών τένις, του γκόλφ, από τούς χορούς, τὰ ξενυχτία, τις διασκεδάσεις. 'Αναγνώριζε μέσα της που είχε αρχίσει να κουράζεται από τήν τρελλή αυτή ζωή. Τα μάτια της είχαν ένα μελακό κύκλα, πράγμα που δισ-τρέρις φορές το είχε παρατηρήσει ο Ρόναλντ και τής είχε συστήσει να ξεκουραστή.

'Αλλά κατά το διάστημα τής άπουσίας του Ρόναλντ, ή Βιόλα έεακολουθούσε να προπονήται στην ίππασία. Μιά έβδομάδα μετά τις ίπποδρομίες, έδεν άπορασιούθη να γίνη ο γάμος τους. Από τή βομβιά ο Ρόναλντ τηλεγραφούσε κάθε μέρα, στερεότυπα δυο λέξεις: «Μ' άγάπη, Ρόναλντ». Ίποτε άλλο!...

Τέλος έφτασε ο στρατηγός με τήν οικογένεια του και τόν Ρόναλντ. Καί τότε ή Βιόλα ένοιωσε σαν ένα φειδι να τής δογκώη τήν καρδιά!...

Μ' άγωνία καθόταν όρες δολόκληρες μπροστά τόν καθρέφτη της! Με πόνο ψυχής, άναζητούσε στο πρόσωπό της τὰ ίχνη του χρόνου! Μ' όλη τή φαινομενική άπάθεια του, το πρόσωπό της μαρτυρούσε τόν κρυφό καμώ. που τήν βασάνιζε. Κι' ή έκφρασις αυτή στα χαρακτηριστικά της φανέρωνε τήν πραγματική ηλικία της.

'Ο Ρόναλντ πήγαινε τακτικά τὰ βράδια και δειπνούσε στο σπίτι τών Κάρεϊ-Πόλλεν, μιά ώρα είχε χάσει το κέφι του, τόν νεανικό ένθουσιασμό του, που τόν έκανε τόσο χαριτωμένο. Βέβαια, ήταν πάντα τρυφερός στα σεροιατικά του με τή μνηστή του, αλλά σε μιά καρδιά που άγαπά, που δέν ζή, παρά για τόν άγαπημένο της, ήταν αδύνατο να περάση άπαρτήρητη, μιά άδιόρατη άδιαφορία, μιά έλαφρά άυπομονησία να φύγη, ν' άπομακρυνθή, να βρεθή σε άλλης συντροφιάς. Καί με τή διορατικότητα της έρωτευμένης ψυχής της, ή Βιόλα διάβάζε στα μάτια του άγαπημένου της τόν κρυφό πόθο να διακόψη τις σχέσεις μαζί της.

'Ενα βράδυ, τήν παραμονή τών ίπποδρομιών, στο άντικρυτό σπίτι, τών Φένις, γινόταν χορός προς τιμήν τής άνεμιιάς του στρατηγού 'Εθελιν. Μονάχα νέοι και νέες ήταν καλεσμένοι.

'Αουσιασθήτας, τὰ βλέμματα του Ρόναλντ, καρφονόντουσαν προς τὰ έκε', ενώ μιλούσε με τή μνηστή του στη βεράντα τών Κάρεϊ-Πόλλεν. 'Η φυσιογνωμία του νέου, μαρτυρούσε τή στενοχώρια του, τή νευρικότητα του. Τέλος ή Βιόλα είπε:

—'Αν θέλης να πäs, Ρόνη, πήγαινε!

Μά άμέσως μετάνιωσε για τὰ λόγια της...

'Ο νός σηκόθηκε και καθώς έσκυψε για να φιλήση τή μνηστή του και να τήν καληνυχτίση, εκείνη πήρε με τὰ δυο χέρια

της το πρόσωπό του και τόν φίλησε παράφορα στο στόμα. Κάποις άυπόμονα έκείνος τραβήχθηκε κι' έφυγε. Κι' ενώ ο ήχος τών βηματων του γινόταν πέρα στον κήπο, ή Βιόλα, άνάμεσα στους λυγμούς που τήν έπνιγαν, βογγούσε:

—Πάει, τελειώσε! 'Αντίο άγάπη, όνειρα κι' έλπίδες!... 'Ω!... Ρόνη!... Ρόνη!...

Τήν επομένη ήταν ή ημέρα τών ίπποδρομιών. Το άγώνισμα τών κυριών ήταν το πιο ένδιαφέρον μέρος του προγράμματος. Τά στοιχήματα έδιναν κι' έπαιρναν. Οι άνδρες, από άβρότητα ίσως, στοιχημάτιζαν για ή Βιόλα, ή γυναίκες πάλι υπερθεμάτιζαν για τή λαϊδή 'Εθελιν, ή όποια ήταν σπουδαία ίππεστρία. Πλήθος κόσμου είχε συγκεντρωθή στη μεγάλη εξέδρα κι' άυπόμονα συζητούσαν.

Τέλος ήρθε ή σειρά τών γυναικών. 'Ο Ρόναλντ βοήθησε τή Βιόλα να ίππεύσει, και κατόπι πλησίασε να βοηθήση τήν 'Εθελιν. Το έκφραστικό βλέμμα τών δυο νέων γεμάτο άφανη άγάπη, δέν έξφυγε από τήν προσοχή τής Βιόλας, ή όποια, άδιάφορη ήθβεν, τούς παρακολουθούσε. Καί κανείς δέν πρόσεξε πως τή στιγμή που δόθηκε το σημείο τής άναγνώρισης, ή Βιόλα με μιά γρήγορη κίνησι πήρε από τήν τόπη τής ζακέτας της ένα άσπρο χάπι και τόσαλε στο στόμα της... 'Από τήν άρχη, ή Βιόλα βρέθηκε επί κεφαλής τών άγωνιζόμενων κι' άμέσως πίσω της, σ' ένός μόλις μέτρου άπόστασι, άκολουθούσε ή λαϊδή 'Εθελιν. 'Ο κοκκός είχε φύγει από το κεφάλι τής νέας, και ή έσθαές μπουκλες τών μαλλιών της, καθώς τ' άνείμιζε ο άέρας, έλαμπαν σαν γουρσίε κάτω από τις άγίτες του ήλιου.

'Είχαν φθάσει σγεδόν στο τέρας, όταν συνέθη το άπρόσποτο. 'Τί άλογα τής Βιόλας και τής 'Εθελιν είχαν φθάσει σ' ένα φράχτη μ' ένα γατάκι πίσω. Μά τή στιγμή που το άλογο τής Βιόλας έτοιμαζόταν να ύπερπήρηση το τελευταίο αυτό έμποδίο, όπως είχε περάσει άπρόσποτα τα προηγούμενα, οι βεαταί είδαν τή άμορφη 'Αμαζόνια να κλονίζεται, τή ήνια έξερυαν από τα χέρια της και, καθώς το άλογο σαστισμένο, παραπατούσε κι' έφευγε, παράρσε στην πτώσι του τή Βιόλα... Συγχρόνως ή 'Εθελιν έφτασε στο τέρας νικήτρια...

'Ο πρώτος, που έφραε κοντά στη Βιόλα και τή σήκωσε, ψιθύρισε στους άλλους που πλησίασαν τριγαμένοι:

—Πέθανε!

Κι' ο Ρόναλντ, προτού τρέξει κοντά της, πρόφρασε και είπε στην 'Εθελιν:

—Εύτυχος που δέν καθάλλησε αυτό το άλογο! Θεέ μου! 'Όταν σκέπτοιμας πως μπορούσε να ήσουν έσύ στη θέσι της!... Κι' έφυγε τρέχοντας να βοηθήση στη μεταφορά τής νεκράς...

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΘΕΑΣ ΤΥΧΗΣ

ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ 6ου ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΥ ΛΑΧΙΟΥ ΤΟΥ „ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ“

Κατά τήν κλήρωσι του 6ου Δεκαπενθημέρου Λαχίου του «Μπουκέτου», ή όποια έγινε τήν αραυόλοισια Τετάρτη 31 τρέχοντος μηνός, ές τὰ Γραφεία μας, έκέρδησαν οι έξης αριθμοί:

'Ο 1ος αριθμός 13887 έκέρδησε διαμοχίο 500.

'Ο 2ος αριθμός 12834 έκέρδησε ένα ιαματό Βομηείο.

'Ο 3ος αριθμός 22561 έκέρδησε 25 λίμρες Ξηροίσιου Radium.

Και ο 4ος αριθμός 9955 έκέρδησε ύπόλοισιον τήν σιγάρι των 'Ημερολοχιών του «Μπουκέτου».

'Επίσης πάντες οι αριθμοί οι λήγοντες εις 87 ήτοι εις τὰ δυο τελευταία ψηφία του 1ου αριθμού 13887), περιέχουν ένα έν 'Ημερολόγιον του «Μπουκέτου», τής άρεσκείας των, ή ένα βιβλίον τής Βιβλιοθήρας μας, τής αυτής αξίας με το 'Ημερολόγιον.

Ες το προσεχές τεύχος τὰ όνόματα των τευχών άναγνωστών μας του Μεγάλου Λαχίου και του Δεκαπενθημέρου.

ΓΙΑ ΝΑ ΞΕΡΕΤΕ

ΟΙ 101 ΤΙΜΗΤΙΚΟΙ ΚΑΝΟΝΙΟΒΟΛΙΣΜΟΙ

Γιατί οι τιμητικοί κανονιοβολισμοί εινε 101 κι' όχι 100;

'Ακούστε λοιπόν:

'Όταν στην Γερμανική πόλι 'Ογκομπουργκ, για πρώτη φορά, έδόθη ή διαταγή να ρισθούν 100 τιμητικοί κανονιοβολισμοί, κατά τήν ύποδοχή του αυτοκράτορος, ή όποιος έπέστρεψε από το πεδίο τής μάχης νικήτης, ο αξιωματικός τής ύπηρεσίας δέν ήταν βέβαιος πόσες κανονίες είχαν πέσει έν όλοι, και—για να εινε μέσα—διάταξε κι' έφριξαν όλλη μιά κανονία παραπατώσι από τις 100. Τά πυροβολεία τής γεωνικής πόλεως έφριξαν και έκείνα όσες κανονίες άκουσαν κι' έτσι από πόλι σε πόλι καθιερώθηκε έκτοτε ο αριθμός των 101 κανονιοβολισμών σ' όλα τὰ Κράτη.